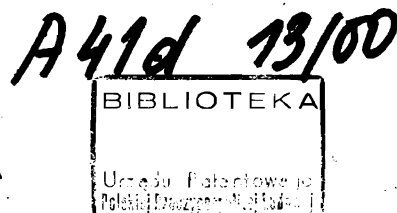

Opublikowano dnia 15 września 1956 r.

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 39220

Kl. ~~3-1-8~~

Huta Bobrek *)

Bobrek, Polska

3b, 13/00

Ubiór przeciwżarowy

Patent trwa od dnia 2 lipca 1955 r.

Dotychczas robotnicy zatrudnieni na takich stanowiskach pracy, na których byli narażeni na dotkliwy żar, na przykład przy otworach wsadowych pieców martenowskich, nakładali ubrania ochronne wykonane z azbestu. Ubrania azbestowe chroniły pracowników przed bezpośrednim poparzeniem, nie chroniły jednak przed działaniem silnego promieniowania cieplnego roztopionego metalu, co stwarzało typowe uciążliwe warunki pracy, zwłaszcza w stalowniach przy obsłudze pieców martenowskich. Poza tym używane dotychczas ubrania azbestowe są ciężkie i mają tę wadę, że są dość rzadko tkane, co jest powodem częstych wypadków poważniejszych oparzeń, ponieważ odpryski płynnego metalu dostają się w oczka tkaniny, parząc dotkliwie ciało, aż do chwili zrzućcenia odzieży. Z tych

powodów robotnicy zatrudnieni w stalowniach niechętnie używali ubrań azbestowych, często pracując bez nich, co było powodem częstych poważniejszych wypadków.

Przedmiotem wynalazku jest ubiór przeciwżarowy wykonany z lekkiej tkaniny brezentowej powleczonej cienką warstwą metalu.

Ubiór przeciwżarowy według wynalazku jest przedstawiony na załączonych rysunkach gdzie fig. 1 przedstawia rozłożony fartuch górny, fig. 2 przedstawia złożony fartuch górny i fig. 3 przedstawia fartuch dolny.

Odzież ochronna według wynalazku jest wykonana z lekkiej tkaniny brezentowej i składa się z podwójnego górnego fartucha 1 i 2 (tzw. ornatu), posiadającego otwór do nakładania przez głowę, oraz z dolnego fartucha 3, zasłaniającego dolną część tułowia i nogi. Dzięki tej formie uzyskuje się dużą swobodę ruchów i łatwiejsze odprowadzenie potu, co jest ważnym czynni-

*) Właściciel patentu oświadczył, że twórcą wynalazku jest Edward Czarski.

kiem higieny na stanowiskach podlegających działaniu żaru.

Górny fartuch jest zapinany po obu bokach na odpowiednie proste klamry 4 np. haczyki i kółka przyszyte do tasiemek. Dolny fartuch 3 jest zakładany na szyję na taśmie 5 i zawiązywany z tyłu przyszytymi do boków fartucha taśmami 6.

Cały ubiór przeciwżarowy jest powleczony cienką warstwą metalu, najlepiej glinu, przez co uzyskuje się odbicie promieni ciepłych, a wytworzona metaliczna powierzchnia powoduje odbijanie się odprysków płynnego metalu. Dzięki dużemu odbiciu promieni ciepłych wewnętrzna strona metalizowanej tkaniny nie nagrzewa się, co powoduje że robotnik nie odczuwa tak dużej temperatury, jak to miało miejsce przy używaniu ubrań azbestowych.

Tkaninę powleka się ochronną warstwą metalu najlepiej przez metalizację natryskową.

Zastrzeżenia patentowe

1. Ochronny ubiór przeciwżarowy, znamieny tym, że składa się z dwustronnego, nakładanego przez głowę, fartucha górnego, którego przednia część (1) i tylna część (2) zapinane są z boku na klamry (4), oraz dolnego fartucha (3), zawieszanego na szyi na taśmie (5) i zawiązywanego w pasie taśmami (6), przy czym zewewnętrzne powierzchnie górnego fartucha i wychodząca spod górnego fartucha powierzchnia dolnego fartucha powleczone są warstwą metalu, najlepiej glinu.
2. Ubiór według zastrz. 1, znamieny tym, że zewnętrzna metaliczna warstwa fartuchów wytworzona jest przez metalizację natryskową.
3. Ubiór według zastrz. 1 i 2, znamieny tym, że fartuchy są wykonane z brezentu.

H u t a B o b r e k

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

